

86. Holsby. Alseda sn.

Litteratur: B 1026, L 1225. Ransakningarna 1667 och 1690; J. Peringskiöld: Monumenta 8 bl. 18; Palmskiöldska handskriftssamlingen (UUB) 300 bl. 99; S. L. Gahm-Persson: Archivum Smolandicum (hs i UUB) 9 s. 337; B. A. Ennes: F m 61 (hs i KB); N. H. Sjöborg: Samlingar för Nordens fornälskare 3 (1830) s. 129; J. J. Lagergren: Rättelser och tillägg (hs i Växjö Stifts- och landsbibl.) 2 s. 136; P. Wieselgren: Ny Smålands beskrifning 3 (1846) s. 197; C. F. Nordenskiöld: Jönköpings läns minnesmärken (ATA) 13 Östra härad, upptecknade år 1883, s. 5.

Äldre avbildning: U. Christofferson: träsnitt i Peringskiölds Monumenta och B 1026.

Runstenen är nu försvunnen.

I *Ransakningarna* 1667 omnämnes helt kortfattat en runsten i Holsby; år 1690 har prosten Petrus Höök antecknat: »Widh Byen Holttzby Een upreest Runsteen, Men Bookstäfwerna mycket förderfwade», och angående fornminnen i stenens omgivning meddelas: »Wäster från Steenen een uphäfwen Jordhögh medh Steenmur neder omkringh: Uthan Twifwel dher Någon förnehm begrafwen. Söder uth från steenen strax dher hoos een heel hoop upkastade runde Jordhögar, uthi hwilka finnas både små och ganska store mycket slätta steenar.» I början av 1800-talet var den försvunnen. Hos Ennes, som fått alla sina uppgifter från M. Hesselén, står det visserligen på ett ställe i *F m 61* i ett brev av år 1829: »N:o 1026 På Holsby gata, deraf finnas nu blott 2^{ne} mindre stycken. På det ena ses endast **pur** och på det andra **iuhan**», men på ett annat ställe i samma handskriftsband meddelas: »Sönderslagen, är bortförd» och utförligare: »och är den runsten der funnits nu mera icke att finna, sedan den för längre tid sedan blifvit bortförd, troligen till murning M. H.» Hesselén har alltså sett den någon gång, innan den togs till byggnadsmaterial, och av hans beskrivning framgår att den, sedan Christofferson ritade av den 1691, blivit ituslagen varjämte ännu mera av inskriften gått förlorat. Senare forskares försök att återfinna den ha varit resultatlösa.

Fragmentet har varit ca 110 cm högt och 105 cm brett, beräknat efter träsnittet i *Bautil*.

Inskrift (enligt B 1026):

su - n . . . iftir brupur : þir - þkpu han . . .

1 5 10 15 20 25

Sueinn ... eptir bróður (el. *Bróður*). *Þeir lagðu(?) hann ...*

Sven ... efter (sin) broder (el. Broder). De lade(?) honom ...

87. Repperda. Alseda sn.

Litteratur: B 1018, L 1229. J. Peringskiöld: Monumenta 8 bl. 18; Ransakningarna 1690; Palmskiöldska handskriftssamlingen (UUB) 300; S. L. Gahm-Persson: Archivum Smolandicum (hs i UUB) 9 s. 337; B. A. Ennes: F m 61 (hs i KB); J. J. Lagergren: Rättelser och tillägg (hs i Växjö Stifts- och landsbibl.) 2 s. 135; P. Wieselgren: Ny Smålands beskrifning 3 (1846) s. 197; C. F. Nordenskiöld: Jönköpings läns minnesmärken (ATA) 13 Östra hd, upptecknade år 1882, s. 9, tr. i NSmMedd 3 (1914) s. 60.

Äldre avbildning: U. Christofferson: träsnitt i Peringskiölds Monumenta och B 1018.

Runstenen är nu försvunnen.

Vi känna den endast genom träsnittet i *Bautil*. Det är troligen samma sten, som prosten Petrus Höök avser, när han i sin relation till *Ransakningarna* 1689–1690 skriver: »Noch een lijten liggande Runsteen Inne i Byyn, men lærer icke kunna klart läsas, uthan att då Twänne qwinfolck der på skulle haa Twättat Linkläder, skulle dhe blifwet spetälska; sampt och dhe, som dher på kastat sitt wattn, medh häfta betagne.» Ennes har från sina meddelare fått upplysningar om stenen, vilka gå ut på att den är förstörd eller bortförd: »Nr 1018 ett frag. trol. bortfört», »Sönderslagen», »ligger sönderslagen», »Ligger afslagen». Nordenskiöld skriver 1883: »Den af Liljegren uppgifna Haraltrs runsten, hvilken skulle finnas här i närheten, kunde ingenstädes upptäckas: möjligtvis nedlagd uti stenmuren, som begränsar landsvägen. För öfrigt hade ingen af nuvarande